

opusdei.org

Kristaus Paaukojimas (Grabnyčios)

Vykdamt Mozės Įstatymą,
keturiasdešimtą dieną po
gimimo, Jėzus buvo Juozapo ir
Marijos nuneštas į šventyklą.
Šią sceną kontempliuojame
Rožinio ketvirtajame
džiaugsmo slėpinyje.

2024-02-02

**Kristaus Paaukojimo šventės
evangelijos komentaras: čia.**

Rožinio ketvirtojo Rožinio slėpinio apmąstymas

Pasibaigus Mozės Įstatymo
nustatytoms apsivalymo dienoms,
Kūdikį reikia nešti į Jeruzalę
paaukoti Viešpačiui (*Lk 2, 22*).

Ir šįkart tai tu, mano drauge, neši
narvelį su balandžiais (*Lk 2, 24*).
Matai? Jinai - Nekalčiausioji! -
paklūsta Įstatymui, lyg būtų sutepta.

Ar šis pavyzdys tavęs, paikas vaike,
nemoko vykdyti šventojo Dievo
Įstatymo, kad ir kokios reikėtų
asmeninės aukos?

Apsivalyti! Tau ir man, aišku, reikia
apsivalyti! Atgailauti, bet dar labiau
negu atgailos reikia Meilės. Meilės,
kuri sunaikintų mūsų sielos
netyrumą ir it ugnis dieviškomis
liepsnomis uždegtų menkas mūsų
širdis.

Teisus ir dievobaimingas žmogus,
atėjęs į šventyklą vedamas
Šventosios Dvasios (jam buvo
apreikšta, kad jis nemiršias, kol savo
akimis nepamatysias Kristaus), ima
Mesiją į rankas ir sako: „Dabar gali,
Valdove, kaip buvai žadėjęs, leisti
savo tarnui ramiai iškeliauti, nes
mano akys išvydo Tavo
išsigelbėjimą“ (Lk 2, 25-30).

*Ištrauka iš: Josemaría Escrivá de
Balaguer, Šventasis rožinis, Vilnius,
2000.*